

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoP/7/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712208429
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5712208429.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Romana Tichého vo veci starostlivosti o maloleté dieťa: I. I., nar. XX.X.XXXX, zastúpený kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Martin, dieťa rodičov: matky Ing. V. I., rod. H., nar. X.XX.XXXX, bytom B. H. XXXX/X, I. a otca Ing. C. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXXX/X, F., maloletý bytom ako matka, v konaní o návrhu otca o zníženie výživného na maloletého, na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 20P/171/2012-122 zo dňa 6.2.2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol o zamietnutí návrhu otca na zníženie výživného na maloletého I. v celom rozsahu. Rozhodnutie odôvodnil tým, že návrh otca na zníženie výživného nie je dôvodný, lebo súd nezistil takú zmenu pomerov u otca, ktorá by odôvodňovala zníženie výživného. K čomu súd dospel po porovnaní okolností dôležitých pre určenie výživného v čase posledného rozhodovania s okolnosťami zistenými v čase súčasného rozhodovania. Skúmaním možností a schopností otca zistil a mal preukázané, že jeho pomery sa síce zmenili, keď došlo k reálnemu zníženiu jeho čistej mzdy o 194,59 eur v dôsledku zmeny typovej pozície zastávanej u zamestnávateľa. Nešlo však o takú zmenu, ktorá by bola významná z hľadiska rozhodovania o výške výživného a pre ktorú by nebolo v jeho možnostiach zo mzdy cca 823,- eur naďalej platiť určené výživné. Pritom prihliadol aj k existencii vyživovacej povinnosti na plnoletého syna. Ďalej súd konštatoval, že k dcére, ktorá skončila prípravu na budúce povolanie a má živnosť, už vyživovaciu povinnosť nemá. Na druhej strane súd konštatoval, že čistá mzda matky sa zvýšila o sumu 116,81 eur, avšak táto skutočnosť nemôže byť dôvodom pre zmenu výšky výživného, nakoľko došlo k zvýšeniu potreby financovania maloletého I. ako prváka základnej školy od septembra 2012. Zároveň súd prihliadol i na výdavky na bývanie, ktoré u matky predstavujú čiastku 191,55 eur mesačne, v prepočte na 1 osobu 63,85 eur. U otca predstavujú tieto výdavky sumu 198,48 eur, v prepočte na 1 osobu 66,16 eur. Pričom na strane otca je povinná sa na týchto výdavkoch podieľať i plnoletá dcéra z príjmu, ktorý dosahuje ako samostatne zárobkovo činná osoba. Pokiaľ ide o tvrdenie otca o financovaní modernizácie a vybavenia bytu matky, na ktoré vynaložil otec v rokoch 2003 až 2006 finančné prostriedky, na tieto argumenty súd neprihliadal s tým, že by to presahovalo rámec potrebného dokazovania. Pričom otcovi doporučil, aby tieto požiadavky riešil vo vzťahu k matke a nie v rámci vyživovacej povinnosti.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie otec, ktorý argumentoval tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia skutočnosti - zmeny finančných pomerov, t.j. príjmov a výdavkov domácností u otca a taktiež i u matky. Má za to, že okresný súd preukázal, že došlo k zmene finančných pomerov, keď na jednej strane došlo k zníženiu príjmov u otca pozostávajúcich z mesačnej mzdy 823,17 eur, prídavkov na dieťa 23,10 eur a výživného vo výške 6,64 eur, spolu 852,91 eur a na strane druhej príjem matky dosiahol výšku 693,34 eur, prídavky na 2 deti 46,20 eur a výživné 250,- eur, čo spolu predstavuje 989,54 eur. Taktiež dôvodil tým, že plnoletý syn I., ktorý s ním žije v spoločnej domácnosti, študuje na vysokej škole v Českej republike a toto štúdium výrazne zaťažuje jeho výdavky. Mesačné náklady domácnosti otca predstavujú čiastku 610,76 až 660,76 eur, pričom náklady na štúdium na plnoletého syna sa pohybujú od 250,- do 300,- eur mesačne. Podotkol, že matke prispel na kúpu bytu, jeho rekonštrukciu a obstaranie zariadenia zo svojich úspor a pôžičiek sumou 10.724,- eur, a to na úkor svojich starších detí. Túto investíciu využíva matka a maloletý I. a z toho dôvodu má matka oveľa viac voľných finančných zdrojov, ktoré využíva na účely dovolenky, víkendových pobytov, lyžiarskych kurzov. Preto navrhuje, aby súd zmenil rozhodnutie okresného súdu tak, že zníži výživné zo sumy 100,- eur mesačne na 40,- eur mesačne s účinnosťou od 1.1.2013.

Matka sa písomne vyjadrila k odvolaniu otca tak, že považuje rozhodnutie okresného súdu za správne. Poukázala na to, že pokiaľ otec podal návrh na zníženie výživného z toho dôvodu, že jeho starší syn začal študovať na vysokej škole, tieto výdavky spojené so synovým štúdiom by si mal riešiť s matkou plnoletého syna. Ďalej matka uviedla, že otec má asi vedľajší pracovný pomer, resp. vedľajšie príjmy, keďže v roku 2012 si kúpil auto, aj keď už jedno mal. Okrem toho každú druhú sobotu berie syna I. k sebe domov a hoci má vlak zadarmo, na stretnutia chodil autom na trase Martin - Žilina a späť. Napokon podotkla, že otec sa snažil uprednostňovať staršie deti na úkor spoločného syna I..

Kolízny opatrovník sa písomne vyjadril k odvolaniu otca s tým, že doporučil potvrdiť rozsudok okresného súdu.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania - otec (§ 204 ods. 1, § 201 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O.s.p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O.s.p., preskúmal v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 2 písm. a) O.s.p. a rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav, posúdil ho podľa správnych zákonných ustanovení Zákona o rodine a zákonne rozhodol o návrhu otca. Súd prvého stupňa vykonal všetky dôkazy významné pre rozhodnutie, v súlade s § 132 O.s.p. vyhodnotil dôkazy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci, v dôsledku čoho je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd stotožňuje. Konajúci súd sa vysporiadal s námietkami otca uplatnenými v odvolaní, ktoré tvorili jeho obranu v priebehu konania na súde prvého stupňa a otec ani v priebehu odvolacieho konania neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, majúce za následok iné rozhodnutie o jeho návrhu.

Odvolací súd dodáva, že zmenou pomerov v zmysle ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine sa rozumie výrazná zmena tých okolností na jednej alebo druhej strane, t.j. oprávneného alebo povinného, ktoré boli podkladom predchádzajúceho rozhodnutia súdu o výživnom, pričom musí ísť o zmenu trvalú, nielen prechodnú a musí ísť o zásadnú zmenu v tých okolnostiach, z ktorých vychádzalo predchádzajúce rozhodnutie o výživnom s pomermi existujúcimi v čase rozhodovania súdu o návrhu na zmenu výživného. Je potrebné prihliadnuť na všetky okolnosti, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výživného. Avšak len vtedy môžu byť dôvodom na zmenu vyživovacej povinnosti, keď sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase vyhlásenia rozsudku. Aj pri rozhodovaní o výživnom v dôsledku zmeny o výživnom sa použijú zásady, ktoré sú rozhodujúce pre určenie výživného. V danom prípade ide o ust. § 62 ods. 1, 2, 4, 5 a ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, z ktorých vyplýva, že plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je zákonná povinnosť trvajúca do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia sú povinní prispievať na výživu svojich detí podľa svojich

schopností, možností a majetkových pomerov a dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa stará. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov a pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. Pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného.

V danej veci treba konštatovať, že naposledy bolo o výživnom rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Martin č.k. 23P 170/2011-45 zo dňa 9.1.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 7CoP 32/2012-67 zo dňa 16.5.2012, pričom otec podal návrh na zníženie výživného ani nie jeden mesiac po rozhodnutí odvolacieho súdu. Vo vyššie uvedenom kontexte bolo prvostupňovým súdom správne konštatované, že otcov príjem v čase posledného rozhodovania o výživnom sa znížil o 194,59 eur z dôvodu zmeny pracovnej pozície u zamestnávateľa. V danom prípade možno konštatovať, že takéto zníženie príjmu nie je takou vážnou zmenou, aby odôvodňovala zníženie vyživovacej povinnosti na maloleté dieťa, pretože otcov príjem po znížení sa pohybuje na úrovni 823,- eur mesačne netto.

Pokiaľ otec argumentuje tým, že má zvýšené výdavky v súvislosti so starostlivosťou o plnoletého syna, ktorý začal v septembri 2012 navštevovať vysokú školu v Českej republike a táto skutočnosť je jedným z dôvodov pre zníženie výživného, treba konštatovať, že pokiaľ ide o maloletého I., tento je od septembra 2012 žiakom prvého ročníka základnej školy a výdavky v súvislosti s nástupom do základnej školy sú vyššie ako tomu bolo v čase posledného rozhodovania súdu o výživnom, keď navštevoval materskú školu. Navyše u maloletého I. súd už v čase predchádzajúceho rozhodovania zohľadnil tú skutočnosť, že je sledovaný v neurologickej a psychiatrickej ambulancii pre vývojovú poruchu tzv. Aspergerov syndróm, čo predstavuje narušenie komunikačnej schopnosti. Na margo argumentov otca treba ešte uviesť, že teraz už plnoletý syn má právo podať návrh na zvýšenie vyživovacej povinnosti voči matke, keďže výživné, ktoré má určené, je na úrovni 200,- Sk a nezodpovedá ani minimálnej výške výživného. Pokiaľ ide o možnosť podania návrhu na zvýšenie výživného, takúto možnosť mal otec teraz už plnoletého syna v čase maloletosti, čo však podľa spisového materiálu v minulosti nevyužil. Teda jeho výdavky v súvislosti so štúdiom plnoletého syna na úrovni 200,- až 300,- eur mesačne nemôže súd akceptovať v plnej výške, nakoľko na týchto nákladoch má povinnosť sa podieľať i druhý rodič.

Taktiež pokiaľ ide o argument otca v odvolaní týkajúci sa investícií do bývania s matkou v období rokov 2003 až 2006, treba uviesť, že v prípade ak medzi oboma rodičmi existujú sporné otázky týkajúce sa investícií do spoločného bývania, tieto musia riešiť civilno-právnymi prostriedkami.

Na strane matky je možné konštatovať, že je pravda, že od doby posledného rozhodovania sa jej čistá mzda zvýšila o 116,- eur, čo však nemá zásadný význam z hľadiska zmeny výšky výživného k maloletému I.. A to predovšetkým v súvislosti so zabezpečením osobnej starostlivosti o maloleté dieťa i s prihliadnutím k jeho zdravotnému stavu.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 224 ods. 1 s poukazom na ust. § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p., podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa výsledku, ak sa konanie mohlo začať bez návrhu.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.